

Arrest

nr. 205 103 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot van mevr. E.B.L.S.

1.2. Aan de verzoekende partij wordt een F-kaart afgeleverd.

1.3. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater §1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2,1° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd op 3.06.2017 afgeleverd.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Het negatief advies dd. 22.06.2017 van de Procureur des Konings te Antwerpen luidt als volgt:

"Niet erkenning huwelijk voltrokken te Meknes (Marokko) op 10 februari 2016 tussen DHR. K.S. (...) geboren te M. (...) op xxx, van Marokkaanse nationaliteit en MEVR. E.B.L.S. (...), geboren te A. (...) (Nederland) op xxx, van Nederlandse nationaliteit.

Overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. wordt een buitenlands authentieke akte in België door alle overheden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

A. ONGELDIGHEID NAAR MAROKKAANS RECHT

De grondvereisten worden beheerst door de nationalen wet van betrokkenen, in casu dus de Nederlandse en de Marokkaanse wet (art. 47 §1 W.I.P.R.). De vormvereisten van het huwelijk worden krachtens art. 47 §1 W.I.P.R. beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk werd afgesloten.

Hier knelt het schoentje. In casu is het huwelijk van betrokkenen naar Marokkaans recht niet geldig:

Ook naar Marokkaans recht is het huwelijk niet rechtsgeldig. Het klopt dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarden dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek). Partijen die in Marokko wensen te huwen, moeten opgeven waarom ze per volmacht wensen te huwen. De rechter zal dan vervolgens beoordelen of deze reden een wettige reden is om per volmacht te huwen. Welnu, in de volmacht die meneer liet opstellen door het marokkaans consulaat te Antwerpen wordt niet gepreciseerd welke reden hem verhinderen om aanwezig te zijn op de huwelijksluiting en bijgevolg het huwelijk persoonlijk te voltrekken. Hierdoor wordt art. 17 van het Marokkaans Familiewetboek miskend. Meneer verblijft momenteel illegaal in België. Hij riskeert dat hij na het huwelijk in Marokko niet meer terug in België geraakt. Daarom gaf hij volmacht aan zijn vader in Marokko om het huwelijk af te sluiten. Illegaliteit in het buitenland en het risico dat men zijn/haar illegale toestand opnieuw kan verder zetten na de terugkeer uit Marokko, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een wettige reden naar Marokkaans recht om per volmacht te huwen. Bijgevolg is ook het huwelijk naar Marokkaans recht ongeldig.

Gelet de voorgelegde huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig is, kan deze om deze reden alleen al niet erkend worden in de Belgische rechtsorde.

B. STRIJDIGHEID MET DE BELGISCHE NATIONALE EN INTERNATIONALE OPENBARE ORDE

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk overenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast;

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan

tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term “enkel” in art. 146bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont. Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RW 2014-2015, p. 1470);

De bewijslast dat het om een schijnhuwelijk gaat ligt bij de ambtenaar van Burgerlijke Stand en bij uitbreiding bij het openbaar ministerie dat in deze als adviserende instantie een onderzoek voert naar de ware huwelijksintenties van betrokkenen (art. 1315 B.W. juncto art. 570 Ger.W).

Dit bewijs kan door alle middelen van recht, vermoedens en getuigen inbegrepen worden geleverd (Gent 21 september 2006, NJW 2007, 849, noot G. Verschelden en RABG 2007, 776, noot F. De Bock; Luik (1ste k.) 13 februari 2007, JT 2007, 485 en RRD 2006, 437 (verkort); Gent 15 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 72; Gent 22 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 66; Rb. Brussel (12de k.) 7 oktober 2008, Act.dr.fam. 2010, 67; Rb. Brussel 21 april 2009, T. Vreemd. 2009, 238; Rb. Antwerpen 18 oktober 2011, T. Vreemd. 2012, 61, Noot).

De Ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limitatief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzend brief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 W.I.P.R.);

Uit het geheel van de hierna vermelde elementen blijkt naar genoegen van recht dat bovenstaand huwelijk is aangetast en de erkenning van het in Marokko afgesloten huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het onderzoek kwamen de hiernavolgende elementen aan het licht die samengenomen een geheel van gewichtige, precieze, samenhangende vermoedens uitmaken dat naar genoegen van recht bewijst dat het hier gaat om een schijnhuwelijk:

- Verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer: meneer verklaart sinds september 2009 in België te verblijven.

Hij geeft geen stappen te hebben ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij verklaart tevens dat hij net te laat was om een regularisatieaanvraag te kunnen indienen in 2009. De erkenning van dit buitenlands huwelijk met mevrouw geeft hem uitzicht op het verwerven van permanent verblijf in België.

- Alias: meneer is gekend onder een alias. In het verleden gaf hij zich uit als I.N. (...), °xxx;

- Snelle gang van zaken: betrokkenen verklaren elkaar te hebben leren kennen via facebook, meer bepaald via een chat met betrekking tot huwelijken. Beiden geven aan dat zij in januari 2015 met elkaar zijn beginnen chatten en dat hun eerste ontmoeting plaatsvond een maand later, in februari 2015, aan het Centraal Station in Antwerpen. Volgens beide verklaringen hielden zij in tussentijd dagelijks contact met elkaar via verschillende communicatiekanalen, oa telefoon, facebook, whatsapp. Partijen verklaren dat hun relatie begonnen is op 1 juli 2015 en in november 2015 hebben zij besloten om met elkaar te huwen. Beiden geven aan dat ze wekelijks met elkaar afspraken in België en dat mevrouw dan telkens voor een dag of twee bij meneer verbleef. Partijen zijn pas gaan samenwonen na het huwelijksfeest, dd. 13 februari 2016. Er is bijgevolg sprake van een snelle gang van zaken: betrokkenen leerden elkaar kennen in januari 2015, in juli 2015 zijn ze een relatie begonnen waarna ze gehuwd zijn in februari 2016. Mevrouw is ondertussen ook zwanger. Partijen geven wel aan dat ze sinds hun relatie minstens 1 keer per week met elkaar afspraken waarbij mevrouw dan ook voor een dag of twee bij meneer bleef. Verder hadden zij dagelijks contact via verschillende communicatiekanalen.

- Leeftijdverschil: mevrouw is 2 jaar ouder, hetgeen vrij gewoon is in de Marokkaanse cultuur. Meestal is de man ouder dan de vrouw in de Marokkaanse cultuur.

- Huwelijk als loutere formaliteit: beide partijen waren niet aanwezig op de huwelijksluiting (wettelijk huwelijk). Zij gaven elk een volmacht. Nochtans is het huwelijk een van de mooiste dagen in het leven van een mens zodat ervan mag uitgegaan worden dat de kandidaatechtgenoten er alles aan zullen doen om hierbij aanwezig te zijn. Het excuus als zou mevrouw geen verlof hebben kunnen krijgen gaat dan ook niet op nu het perfect mogelijk was om het huwelijk te plannen tijdens de vakantie van mevrouw. Dit toont aan dat het huwelijk voor betrokkenen kennelijk slechts een vodge papier is dat moet dienen om de man aan verblijf in Europa te helpen;

- België-route: mevrouw kan volgens eigen verklaring op 1.01.2016 in België aan (komende van Nederland). Zij diende op 1.03.2016 een bijlage 19 (aanvraag van een verklaring van inschrijving) in te Antwerpen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Bij deze aanvraag wordt geen partner vermeld. Er werd haar gevraagd om nog bijkomende documenten voor te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België, bewijzen van bestaansmiddelen. Betrokkene had hiervoor d tijd tot 1.06.2016. Deze aanvraag werd echter geweigerd door de DVZ (bijlage 20) op 9.06.2016 omdat ze de nodige documenten niet had voorgelegd. Betrokkene heeft geen familie in België haar belangen liggen grotendeels in Nederland. Het is een gekend fenomeen dat Nederlanders die een vreemde partner naar Europa willen halen gebruik maken van de soepelere Belgische verblijfsreglementering en zodoende de strengere Nederlandse verblijfsreglementering trachten te omzeilen.

- Leugenachtige verklaringen:

Op de vragenlijst die betrokkenen bij het aanbieden van het buitenlands huwelijk hebben ingevuld, staat te lezen dat betrokkenen elkaar via vrienden hebben leren kennen. Tijdens het politieverhoor luidt het dat ze elkaar via een datingsite hebben leren kennen;

Bij de verblijfsaanvraag van mevrouw verzweeg zij dat zij een partner had;

- Tegenstrijdige verklaringen:

☐ Volgens meneer gaan ze nooit naar de cinema; volgens mevrouw wel;

☐ Volgens meneer waren er 150 mensen aanwezig op het huwelijksfeest; volgens mevrouw waren het er 250 mensen;

☐ Volgens meneer krijgt mevrouw € 700,00 per maand uitkering, volgens mevrouw is het € 600,00 werkloosheidsvergoeding;

☐ Meneer zegt dat hij omwille van de levensstandaard naar België komt terwijl mevrouw aangeeft dat meneer in Marokko niets te kort komt.

- "Gemeenschappelijk kind": betrokkenen zouden ondertussen een gemeenschappelijk kind hebben. Dit belet de kwalificatie "schijnhuwelijk" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd.

Het is bovendien bijzonder vreemd dat men reeds aan kinderen begint terwijl de administratieve toestand van betrokkene nog niet in orde is. Men stelt zich bloot aan het risico dat meneer zou worden gerepatriëerd en op die manier het kind verstoken blijft van een vader in zijn/haar leven.

Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is, moet dan ook als indicatie worden gezien dat het hier om een schijnhuwelijk gaat.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking)

Uit het voorgaande blijkt dat het verblijf als familielid van van een Belg bekomen werd onder valse voorwendsels. Het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw Z.N. (...) was louter een handeling met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen. Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.)

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, 6° van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42 quater van de wet van 15.12.1980 legde betrokkene volgende stukken voor:

- Brief atlas dd. 23.01.2017 betreffende uitnodiging: programma inburgering: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, en dit nodig is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Loonbrieven op naam van betrokkene bij werkgever DE BROODMAKERS BVBA voor de periode april 2017 – juni 2017+ arbeidsovereenkomst dd. 26.12.2016 bij diezelfde werkgever: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, een tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst haar niet hindert.

De duur van het verblijf (legaal in België sinds 01.12.2016) kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien hij jarenlang in Marokko heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook zijn leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering geen schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te hebben dat op het grondgebied mag verblijven.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

"De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79, 7° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing "waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld", opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) *iuncto* de schending van de scheiding der machten.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"De tegenpartij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht die volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Art. 27 WIPR stelt dat:

Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21".

De verwerende partij stelt dat het huwelijk, gesloten tussen verzoeker en diens echtgenote, niet geldig is naar Marokkaans recht. In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de volmacht die verzoeker liet opstellen door het Marokkaans consulaat te Antwerpen niet preciseert welke reden hem verhinderen om

aanwezig te zijn op de huwelijksluiting. Hierdoor zou artikel 17 van het Marokkaans Familiewetboek zijn miskend.

De Marokkaanse rechter was thans van oordeel dat de volmachten rechtsgeldig waren, zo niet zou het huwelijk niet tot stand zijn gebracht. De verwerende partij heeft hier de gegevens niet correct beoordeeld en is tevens tot een onredelijk besluit gekomen. Het huwelijk werd door de Marokkaanse rechter aanvaard en uitgevoerd. Verzoeker is in het bezit van de huwelijksakte (stuk) en het familieboekje nr. 4901 (stuk) waaruit kan worden afgeleid dat het huwelijk rechtsgeldig tot stand is gekomen (o.m. huwelijksfeest, foto's, uitnodiging, gezamenlijke rekening...).

-Verder wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote een schijnhuwelijk zou uitmaken. Er wordt verwezen naar artikel 146bis BW en er zou sprake zijn van een strijdigheid met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

Opnieuw beoordeelt de verwerende partij de elementen in het dossier niet op een correcte manier. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker het huwelijk is aangegaan om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat:

“ Beide partijen waren niet aanwezig op de huwelijksluiting (wettelijk huwelijk). Zij gaven elk een volmacht. Nochtans is het huwelijk een van de mooiste dagen in het leven van een mens zodat ervan mag uitgegaan worden dat de kandidaat echtgenoten er alles aan zullen doen om hierbij aanwezig te zijn. Het excuus als zou mevrouw geen verlof hebben kunnen krijgen gaat dan ook niet op nu het perfect mogelijk was om het huwelijk te plannen tijdens de vakantie van mevrouw. Dit toont aan dat het huwelijk voor betrokkenen kennelijk slechts een vodge papier is dat moet dienen om de man aan verblijf in Europa te helpen”.

Er werd op 13/02/2016 een huwelijksfeest georganiseerd waarvoor tevens een uitnodiging werd verstuurd naar vrienden en familie (stuk 4). Verzoeker is ook in het bezit van foto's van dit feest (stuk 5). In de motivering wordt met de aanwezigheid op het eigenlijke feest, (bewezen met de foto's) door de verwerende partij geen rekening gehouden, waaruit toch duidelijk mag blijken dat verzoeker en zijn echtgenote het huwelijk wel serieus nemen en oprecht zijn. Het is dus zeer onredelijk om te stellen dat het huwelijk voor verzoeker en zijn echtgenote slechts een vodge papier is. Verwerende partij neemt in haar motivering enkel de elementen op die er op zouden kunnen wijzen dat er een schijnhuwelijk is, doch motiveert niet waarom de overige elementen in het dossier niet overtuigend zouden zijn.

Tussen verzoeker en zijn echtgenote is er op 2/2/2017 een gezamenlijke rekening afgesloten bij ING, waarbij partijen allebei een volmacht hebben. Dit toont tevens aan dat verzoeker en zijn echtgenote vertrouwen hebben in elkaar en een relatie opbouwen (stuk 6).

-In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de aanvraag van de echtgenote van verzoeker, mevrouw E.B.L.S. (...), geweigerd werd omdat ze de nodige documenten niet had voorgelegd. Dit steunt op verkeerde informatie, daar mevrouw E.B.L.S. (...) wel degelijk een verblijfstitel heeft verkregen. Mevrouw is in het bezit van een E-kaart (stuk 10). Opnieuw baseert verwerende partij zich op foute 'feiten' in haar motivering, wat een schending van de motiveringsplicht inhoudt.”

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de scheiding der machten zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft verzocht en heeft verkregen overeenkomstig artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verder onderzoek heeft uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd waarbij verwezen wordt naar het negatief advies van 22 juni 2017 van de procureur des Konings van Antwerpen en waarbij wordt gesteld dat uit het negatief advies blijkt dat het verblijf als familielid van een Belg verkregen werd onder valse voorwendsels, dat het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en er dus sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, dat gelet op deze vaststellingen de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk weigert te erkennen. Er wordt voorts gemotiveerd dat uit

dit alles blijkt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, dat moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij het verblijfsrecht heeft verkregen door valse of misleidende informatie te verstrekken, dat de huwelijksakte wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen, zodat overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Voorts wijst de verwerende partij op de stukken die overeenkomstig artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet door de verzoekende partij werden voorgelegd, waarbij zij motiveert waarom de voorgelegde stukken niet kunnen leiden tot het niet nemen van de bestreden beslissing. Eveneens motiveert de verwerende partij waarom de duur van het legaal verblijf in het Rijk een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staat, alsook waarom de leeftijd van de verzoekende partij niet van die aard is dat deze een terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen, waarbij nog wordt opgemerkt dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de gezinssituatie voor zich spreekt daar het huwelijk louter gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen, dat het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote samenwonen niet beschouwd wordt als een bewijs van gezinsleven, dat in dergelijke omstandigheden een weigering geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven, dat uit artikel 8 van het EVRM immers niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te hebben dat op het grondgebied mag verblijven. Concluderend stelt de verwerende partij dat gelet op het geheel van deze elementen het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt ingetrokken.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de kritiek van de verzoekende partij op het negatief advies van de procureur waar deze stelt dat het huwelijk ongeldig is naar Marokkaans recht, gericht is tegen een overtollig motief, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich baseert op het negatief advies van de procureur waar hij oordeelt dat het huwelijk strijdig is met de Belgische nationale en internationale openbare orde daar blijkt dat naar genoegen van recht bezeugen is dat het gaat om een schijnhuwelijk, een huwelijk waarbij uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Immers motiveert de verwerende partij onder verwijzing naar het negatief advies dat blijkt dat het verblijf als familielid verkregen werd onder valse voorwendsels, dat het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, waardoor er sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, dat gelet op voorgaande de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk te erkennen, dat aldus blijkt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Nergens uit blijkt, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk, dat de verwerende partij het huwelijk niet erkent doordat het ongeldig is naar Marokkaans recht. De kritiek van de verzoekende partij op het negatief advies van de procureur waar deze stelt dat het huwelijk ongeldig is naar Marokkaans recht, is dan ook niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.1.6. Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les article 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verkregen nadat zij ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, een Marokkaanse huwelijksakte voorlegde.

De verwerende partij weigert de buitenlandse huwelijksakte te erkennen in België. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 27 van het WIPR, en naar de artikelen 18 en 21 van ditzelfde wetboek waarnaar in artikel 27 wordt verwezen, alsook naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek.

De verwerende partij wijst in haar beslissing op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; *cf.* M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van het al dan niet kunnen behouden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden de bevoegdheid heeft om de buitenlandse huwelijksakte te beoordelen.

De Raad wijst erop dat waar het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of de verwerende partij met toepassing van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek kon oordelen dat de intentie van minstens een van de echtgenoten niet bestaat in het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel in het verwerven van het verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 e 387).

Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een buitenlands huwelijk te weigeren omdat het naar haar oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing wordt betwist door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België en dat het recht om te huwen wordt beknot, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet onvankelijk is in zoverre het kritiek betreft op de vaststellingen dat het huwelijk van de verzoekende partij en haar echtgenote niet rechtsgeldig is daar het een schijnhuwelijk betreft.

De bevindingen in de bestreden beslissing over de niet erkenning van het voorgelegde huwelijkscertificaat blijven overeind tot zolang de daartoe bevoegde rechter daar anders over heeft beslist.

3.1.7. Waar de verzoekende partij stelt dat het duidelijk moge zijn dat zij haar huwelijk is aangegaan om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij zich ten onrechte heeft gebaseerd op het negatief advies van de procureur des Konings waaruit blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenote een schijnhuwelijk betreft en de rechtsgeldigheid ervan wordt betwist op basis van artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR, om het huwelijk niet te erkennen daar het niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en te stellen dat het verblijf als familielid bekomen werd onder valse voorwendsels daar het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en er dus sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR en dat gezien het verblijfsrecht aldus bekomen werd door valse of misleidende informatie en de huwelijksakte wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen, een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij met de aanwezigheid van het eigenlijke feest geen rekening heeft gehouden, terwijl duidelijk mag blijken dat zij en haar echtgenote het huwelijk wel serieus menen en oprecht zijn, dat de verwerende partij enkel rekening houdt met de elementen die erop zouden kunnen wijzen dat het een schijnhuwelijk betreft, doch niet motiveert waarom de overige elementen in het dossier niet overtuigend zouden zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij dient te motiveren waarom zij meent dat artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet kan worden toegepast, wat zij gelet op de motieven van de bestreden beslissing ook gedaan heeft. Zo motiveert zij, onder verwijzing naar het negatief advies van de procureur waaruit blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenote een schijnhuwelijk betreft en de rechtsgeldigheid ervan wordt betwist op basis van artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR, dat zij het huwelijk niet erkent daar het niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het verblijf als familielid verkregen werd onder valse voorwendsels daar het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel om er een

verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en er dus sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR en dat gezien het verblijfsrecht aldus verkregen werd door valse of misleidende informatie en de huwelijksakte wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen, een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet kon toepassen, noch dat zij hiertoe dienend kon verwijzen naar het negatief advies van het Parket. De verwerende partij is niet gehouden om over alle elementen die eventueel in het voordeel van de verzoekende partij spelen te motiveren. Zij is enkel gehouden aan te geven waarom zij meent dat er sprake is van valse of misleidende informatie die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, wat zij *in casu* ook deed.

Door enkel te wijzen op het feit dat er op 13 februari 2016 een huwelijksfeest werd georganiseerd waarvoor uitnodigingen werden verstuurd naar vrienden en familie en het feit dat er een huwelijksfeest plaatsgevonden heeft, wat bewezen wordt met foto's, en te stellen dat zij en haar echtgenote een gezamenlijke rekening hebben afgesloten, waarop zij beiden een volmacht hebben, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij zich onterechte heeft gebaseerd op het uitgebreid onderbouwd negatief advies van de procureur waaruit blijkt dat naar genoegen van recht bewezen is dat het gaat om een schijnhuwelijk. Ook door te wijzen op een vergissing in de motieven van het negatief advies van de procureur des Konings betreffende het ogenblik waarop haar 'echtgenote' haar verblijfsrecht verkreeg, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich onterecht heeft gebaseerd op het uitgebreid onderbouwd negatief advies van de procureur waaruit blijkt dat naar genoegen van recht bewezen is dat het gaat om een schijnhuwelijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom het gegeven dat er op 13 februari 2016 een huwelijksfeest werd georganiseerd waarvoor uitnodigingen werden verstuurd naar vrienden en familie, dat er een huwelijksfeest plaatsgevonden heeft, wat bewezen wordt met foto's, en dat zij en haar echtgenote een gezamenlijke rekening hebben afgesloten, waarop zij beiden een volmacht hebben, de gemachtigde ertoe had moeten brengen om bijkomend onderzoek te verrichten of bijkomend te motiveren. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze gegevens afbreuk doen aan de gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die volgens de procureur des Konings wijzen op een schijnhuwelijk en die in zijn advies uitgebreid worden beschreven. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat het *in casu* voor de gemachtigde niet volstond zijn eigen standpunt en beslissing te baseren op het advies van de procureur des Konings van 22 juni 2017.

3.1.8. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.9. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* de motiveringsplicht.

3.2.1. Het tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland)

-Er kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij elke zaak persoonlijk bekijkt en geen gebruik maakt van stijlformules en dergelijke. In de bestreden beslissing staat het volgende:

" Uit het voorafgaande blijkt dat het verblijf als familielid van een Belg gekomen werd onder valse voorwendsels. Het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw Z.N. (...) was louter een handeling met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR." (eigen onderlijning)

De vermelding van mevrouw Z.N. (...) is opmerkelijk, omdat in casu er geen sprake is van voorgenoemde mevrouw. Het huwelijk in casu werd gesloten tussen verzoeker en mevrouw E.B.L.S.

(...). Er kan worden gesteld dat de verwerende partij hier niet op een zorgvuldige en persoonlijke wijze haar beslissing heeft genomen en afbreuk doet aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij OF een fout dossier heeft vastgenomen OF dat zij gewoon de motivering van een andere dossiertje heeft gekopieerd, waarbij ze niet eens de moeite heeft gedaan om de naam aan te passen...

-Verzoeker en zijn echtgenote hebben samen ook een kind: K.A. (...), ° 7/11/2016 te Antwerpen (stuk 7). Verzoeker neemt zijn verantwoordelijkheid bij de opvoeding en verzorging van hun kind.

-Verder werkt verzoeker sedert 26/12/2016 tot op heden bij De Broodmakers BVBA. Dit wordt aangetoond door de arbeidsovereenkomst en de loonbrieven tot oktober 2017 (stuk 8+ 9).

Wanneer verzoeker geen verblijfstitel meer bezit en terug naar Marokko dient weder te keren, loopt hij het risico om zijn job te verliezen. Ook zal hij zijn gezinsleven moeten achterlaten, alsook zijn zoontje. Er is dus wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM."

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij elke zaak persoonlijk bekijkt en geen gebruik maakt van stijlformules en dergelijke. Zij wijst op de motivering van de bestreden beslissing waarin gewezen wordt op een huwelijk tussen mevrouw Z.N. en de verzoekende partij en stelt dat deze vermelding opmerkelijk is omdat er *in casu* geen sprake is van voorgenoemde mevrouw, dat er kan gesteld worden dat de verwerende partij hier niet op een zorgvuldige en persoonlijke wijze haar beslissing heeft genomen en afbreuk doet aan het zorgvuldigheidsbeginsel, dat het duidelijk is dat de verwerende partij of een fout dossier heeft vastgenomen of dat zij gewoon de motivering van een ander dossier heeft gekopieerd, waarbij ze niet eens de moeite heeft gedaan om de naam aan te passen.

De Raad stelt vast de verwijzing naar de naam Z.N. duidelijk een materiële vergissing betreft. Deze vergissing van de verwerende partij heeft geen invloed op de motieven van de bestreden beslissing en de rechten van verdediging van de verzoekende partij, daar de verzoekende partij niet betwist dat het negatief advies van de procureur des Konings van 22 juni 2017 betrekking heeft op de voorgelegde huwelijksakte die betrekking heeft op het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw E.B.L.S. noch dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het verblijf van de verzoekende partij als familielid werd verkregen onder valse voorwendsels daar het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. De vermelding van de naam Z.N. betreft een materiële vergissing die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij een ander dossier heeft vastgenomen noch dat de motivering in de bestreden beslissing geen betrekking heeft op haar situatie en op de beoordeling van de rechtsgeldigheid van haar huwelijk.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar echtgenote nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op grond van het negatief advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 22 juni 2017 het huwelijk niet erkent, daar dit huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en louter een handeling was met het enkele doel er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote alsook tussen de verzoekende partij en haar zoontje, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoont die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij bij het verliezen van haar verblijfstitel naar Marokko dient terug te keren en haar gezinsleven moet achterlaten, alsook haar zoontje.

3.2.7. In de hypothese dat geen beschermingswaardig gezinsleven kan aangenomen worden met haar echtgenote, doch wel een beschermingswaardig gezinsleven met haar zoontje gecombineerd met de veronderstelling dat het zoontje van de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft in België, wat niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier noch uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, onderzoekt de Raad of er sprake is van een inmenging in gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.2.8. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.2.9. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij in voormelde hypothese dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is met haar echtgenote doch wel met haar minderjarig zoontje met legaal verblijf in België, afdoende aannemelijk maakt dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven met haar zoontje verder te zetten in haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, de verzoekende partij zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij in België of vanuit het buitenland een aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar minderjarig zoontje met legaal verblijf in België.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dit ook niet blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoekende partij op gezinsleven met haar zoontje te handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen.

De verklaring van de verzoekende partij dat zij en haar echtgenote samen een kind hebben waarvoor zij haar verantwoordelijkheid neemt bij de opvoeding en verzorging en dat zij bij een terugkeer naar Marokko haar zoontje moet achterlaten, kan er niet toe leiden, gelet op het voorgaande, te besluiten dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inmenging veroorzaakt in het gezinsleven van de verzoekende partij.

3.2.9. Waar de verzoekende partij met de stelling dat zij heden werkt in België aangeeft alhier een privéleven te hebben opgebouwd, dient allereerst te worden opgemerkt dat het bestuur met de in dit verband door verzoekende partij opgeworpen elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat het feit dat de verzoekende partij werkt geen obstakel vormt voor de terugkeer naar het herkomstland, dat het integendeel aantoont dat het voor de verzoekende partij geen probleem hoeft te vormen om in het herkomstland een job te vinden, dat een tewerkstelling niet getuigt van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om

te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met haar verwijzing naar haar tewerkstelling in België geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de relatie met een Nederlandse onderdaan en dat haar verblijf kon worden beëindigd indien er sprake is van het gebruikt hebben van valse of misleidende informatie of het gepleegd hebben van fraude, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.2.10. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER